

ἢ εἰς τὴν προστασίαν τῶν σκυδάλων ἐξ ὧν ἐσχηματίσατε ἐμπιστευτικούς ὑπαλλήλους;

Τὶ ἐκτακτον διεπράξατε ὅπως ἀπαιτήσητε παρὰ τῆς κοινωνίας νὰ πεινᾷ ἀγογγύστως χάριν ὑμῶν; Ἡ μάλιστα ποία ἀποτυχία δὲν παρεκκολούθησε πιστῶς τὰ διαβήματα σας; καὶ ποίαν κηλίδα δὲν προσήψατε ἰδίαις χερσὶν εἰς τὰ πρόσωπά σας, διαψεύδοντες καθ' ἑκάστην ἑαυτοὺς καὶ προωποιοῦντες τὸν χείριστον τύπον τῆς πολιτικῆς κιβδηλίας καὶ ἀνικανότητος; Ὡς Ἕλληνες, ἐὰν καὶ πάλιν ποτε ἐν τῷ μέλλοντι παρουσιασθῇ ὑμῖν ἐξ Ἀγγλίας ἢ ἐξ Ἀμερικῆς φιλέλλην τις ὑπισχνόμενος καὶ διαμαρτυρούμενος μέχρι οὐρανοῦ ὅτι θὰ σᾶς διοικήσῃ ἠθικῶς καὶ τιμῶς, μὴ ἀγανακτῆτε, μὴ ὑβρίζετε αὐτόν, εἶπατε αὐτῷ μόνον: αἰσῶαι Τρικούρης καὶ οὐδὲν πλέον.

Κ. Ἱεροκλῆς

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ὁ ὄρκος τοῦ νέου ἐν Μαυροβούνῳ προσέδρου ὑπουργοῦ κ. Ψύλλας ἐσχόνταφεν, ὡς πληροφορούμεθα, εἰς τὰ παζάρια. Ὁ διπλωμάτης ἐζήτηε μισθὸν 2500 φρ. κατὰ μῆνα· ὁ ὑπουργὸς ἐδίδε 1800· ἐκεῖνος ἐζήτηε δι' ὁδοιπορικὰ 5000 φρ., αὐτὸς ἐδίδε μόνον τὰ εἰσιτήρια. Καὶ ἔτσι, ἐκεῖ ἐπάνω τὰ χάλασαν, ἀφοῦ δὲ δὲν τὰ εἶχαν καὶ πολὺ φτιασμένα συνεπείρ τοῦ ραλλισμοῦ ὃν ἀνέπτυσεν ἐσχάτως ὁ κ. Ψύλλας. Τώρα λοιπὸν μένει ἡ θέσις τοῦ προσέδρου ὑπουργοῦ, αἱ 1800 καὶ ἐν ἀνάγκῃ 2500, ἀρκεῖ τὸ πρόσωπον νὰ ἦν πολὺ εὐνοούμενον, καὶ αἱ 5000 διαθέσιμοι διὰ τὸν δυνάμενον νὰ ἐξασφαλίσῃ εἰς τὸν κ. Τρικούρη δύο τρεῖς-ψήφους. Ψιθυρίζεται ὡς διαδόχου τοῦ κ. Ψύλλας τὸ ὄνομα τοῦ βουλευτοῦ κ. Μπουλεῖα, καθὼς γνωρίζοντες καὶ τὴν ἰταλικήν.

Εἴχομεν γράφει τ' ἀνωτέρω, ὅτε ἐπληροφορήθημεν ὅτι ὁ κ. Ψύλλας ἀποβάλλων πάντα δισταγμὸν μεταβαίνει εἰς τὴν θέσιν του· ὁ διορισμὸς τῷ ἐκινουποιήθη χθές· ἀγνοοῦμεν πότε ὀρίζεται. Κατ' εὐθεὶαν δὲ ὁ κ. Παλαμῆδης ἐξ Ἰωαννίνων μεταβαίνει εἰς τὴν νέαν ἐς Κεττίγνη θέσιν του· πιστεύομεν ὅτι καθ' ὅδον θὰ συναντηθῇ μετ' τὸν κ. Λογοθέτην μεταβαίνοντα εἰς Ἰωάννινα.

Ἀπευθυνόμεθα εἰς τὸν φίλον μας κ. Παρασκευαΐδην καὶ τοὺς μὴ φίλους κυρίως· Συμβούλους νὰ διοργανίσουν παράστασιν **ἐκτακτον** διὰ τὰ ἐν Ἰσχύϊ Θύματα· προσόδους σιδηροδρόμου, θεάτρου, ἄλλων θεαμάτων καὶ Table d' Hote τῶν κυρίων Κατσιμπαλῆν καὶ Σάββα ν' ἀφιερῶθουν ὑπὲρ τοῦ Σκοποῦ. Εἴνε ἐντροπὴ οἱ Ἕλληνες νὰ μὴ βοηθήσωμεν δημοτελῶς οὗτω τοὺς γείτονάς μας. Θὰ τὸ ἐπαναλάβωμεν ἐὰν δὲν εἰσακουσθῶμεν.

Κατὰρα πάλιν αὐτῇ, νὰ σβένωνται οἱ φανοὶ τοῦ φωταερίου ὀλίγον μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ μεσονυκτίου! Πρὶν τελειώσουν τὰ θεάτρα, πρὶν διαλυθῶσιν οἱ πυκνοὶ ἐν τοῖς κήποις καὶ ταῖς πλατείαις περίπατοι, ἐξαφνὰ σκοταδί· καὶ παίξιμο· τὰ σκοτεινὰ κινδυνωδεστάτης τυφλομυίας. Καὶ ἔχει γίνεαι λόγος πολλὰκις δι' αὐτὸ εἰς τὸν τύπον, ἀλλὰ τοῦ κάκου! Ἀλλ' ἡ ὑπομονὴ τῶν πολιτῶν φαίνεται ὅτι ἐξηντλήθη, καὶ τὴν διαδέχεται ἡ ἀγανάκτησις ἧτις δὲν χω-

ρατεύει. Χθὲς τὴν νύκτα, ἅμα σβυσθέντος ἐνὸς φανοῦ ὑπὸ τοῦ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένου, παρατυγχάνων τις διαβάτης καταφουρικεῖς ἐκείνην τὴν στιγμήν, διότι τὸν ἄφινε· τὰ θεοσκοτεινὰ, ἔτρεξε νὰ δείρῃ τὸν φωτοσθέστην, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖνος εὐρέθη τρέχων εἰς τὴν ἄλλῃ ἄκρῃ, ἐκινδύνευσεν κατὰ λάθος νὰ λάβῃ τὸ βάπτισμα ἄλλος τις εἵρεθεις ἐκεῖ κατὰ σύμπτωσιν ὅστις καὶ ἔσπευσεν νὰ μᾶς τὸ ἀναγγεῖλῃ.

Ἐκεῖ παρὰ τὸν Μενδρεσὲν πρὸς τὰ δεξιὰ τῷ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ἀνιόντι πλησίον καταρρεύσης τινὸς οἰκίας, ὑπάρχει μεγίστη σῶρευσις ἀκαθαρσιῶν δεινὸν ὄζουσα· γαλαὶ θησιμαῖαι μετὰ ὀρνίθων, ὅστ' αὖ καὶ τὰ περισσεύματα τῶν μαγειρειῶν μετὰ παντὸς εἶδους ἀκαθαρσιῶν ἐμφράττουσι τὴν ὁδὸν ταύτην. Ἀπορούμεν μάλιστα, πῶς ἡ φρόνυς τοῦ Μενδρεσῆ μέχρι τῆς ὁποίας ἐξικνεῖται ἐκ τῆς μολυσματικῆς ταύτης ἐστίας ἀναδιδρομένη ἀποφορὰ δὲν ἔκαμε τὰς δεούσας παραστάσεις τοῖς ἀρμόδιοις.

Ἐπίσης, ἐξῶθεν τοῦ μετοχίου τοῦ Ἀγίου Τάφου ὑπάρχει ἱκανὸς χώρος τοῦ δήμου, ἐφ' οὗ ἦν ἄλλοτε ὑποθηκωμένη ἐκκλησία. Ὁ χώρος οὗτος ἀσκεπὴς νῦν γέμει πάσης ἀκαθαρσίας. Οἱ ἐνοικοὶ τῆς παρὰ τῷ χώρῳ τούτῳ οἰκίας Δ. Καλλιφρονᾶ, ρίπτουσιν ἐκ τοῦ ἀνωθεν μαγειρείου τῶν πᾶσαν ἀκαθαρσίαν· παρὰ τὸν χώρον τοῦτον ὑπάρχουσι καὶ ταπεινοὶ τινες οἰκίσκοι τοῦ δήμου, ἐν οἷς οἰκοῦσι πτωχαὶ τινες οἰκογένειαι· οἱ οἰκίσκοι οὗτοι στερούνται ἀποπατίων· οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῶν ἀποπατοῦσιν τὸ πλεῖστον ἐν τῷ χώρῳ τούτῳ δολιχτηριῶδες ἀπόζοντι. Ἐκείθεν οὐδέποτε διέρχεται κάερον πρὸς συλλογὴν τῶν ἀκαθαρσιῶν διακί; Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι οἱ ἀρμόδιοι θὰ φροντίσωσι.

Τὰ παρὰ τὴν Γαλλικὴν Σχολὴν χαριτωμένα καὶ γλυκοὶ σκιῶτα **πευκάκια** ὑφίστανται ἀπὸ τινος φοβεράν λεηλασίαν ἀπὸ μέρους τῶν ἀμαθῶν καὶ τῶν ἀνελγῶν. Πρὶν ὅτε παρεφύλαττε ἐκεῖ φύλαξ, ἡναγκάζοντο νὰ τὰ σέβωνται· τότε ὅμως ἔλειπεν αὐτῇ ἡ πολυτέλεια, καὶ τὰ πευκάκια μένουσιν εἰς τὴν διάκρισιν ἐκάστου, καὶ ἀκροβητίζονται, καὶ κατακόπτονται καὶ κατὰστρέφονται. Πρέπει λοιπὸν, ἐν ὀνόματι τῆς ὑγιεινῆς καὶ τῆς φιλοκαλίας, νὰ ληθῇ μία πρόνοια, καὶ νὰ τεθῇ πάλιν ἐκεῖ φύλαξ.

Καὶ ἀφοῦ οἱ δημοτικοὶ Πειραιῶς ἀγροὺς ἠγόρασαν, καὶ ἀφοῦ ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας δὲν συγχοναταβαίνει εἰς Πειραιᾶ, καὶ ἀφοῦ καμμία ὑποδεστέρα ἀρχὴ δὲν συνεκινήθη ἐξ ὧν διετραγώδησαμεν περὶ τῆς φρικτῆς θέσεως ἐν Πειραιεὶ Καραβᾶ ἢ Καμίνια Πειραιῶς, ὁ Καραβαῖος ἀνταποκριτὴς μας ἀπευθύνεται τῷ πρὸς τὴν ἐγνωσμένην φιλανθρωπίαν τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ καταβῇ μόνος καὶ ἂν θέλῃ μετὰ τὸ τηλεσκόπιον νὰ δῇ καὶ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ πιστεύομεν νὰ ἐννοῇ ὁμιλῶν περὶ τηλεσκοπίου ὁ ἀνταποκριτὴς μας τὸ ὁσφραντικὸν ὄργανον τοῦ κ. ὑπουργοῦ—καὶ εἰς βέβαιαις ὅτι θὰ πεισθῇ ὅτι ἐν ὧν δὲν καθαρίζεται ὁ Καραβᾶς, οἱ περὶ χολέρας φόβοι θὰ ἐπικρέμανται ὡς σταλακτῖται ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς μας. Ἡ θέσις αὕτη Καμίνια, ὅπου ἐκκαμινεῦνται ὅλαι αἱ νύκτες καὶ ὅλα τὰ μιάσματα, ἔγινε κατ' αὐτὰς τὸ γενικὸν ἐντευκτήριον τῶν ἱατρῶν. Καὶ διπλάσιοι ἂν ἦσαν πάλιν δὲν θὰ ἐπῆρκουν. Οἱ πυρετοὶ εἴνε τόσοι, ὥστε οὐδὲν ἀπῆλθον νὰ ἐκραγῇ κοιλιακὸς τύφος.

Τὸ Φάληρον πλέον δὲν εἶνε Φάληρον, εἶνε κατὶ ἄλλο, εἶνε Ἀμερική. Τὰ ὄρεά τινι παίρνουν καὶ διδοῦν. Ἀπόψε πάλιν τὸ θέατρον τῆς ἀμάκας ἢ τῆς προσκολλησέως εἰς τὸ εἰσιτήριον τοῦ σιδηροδρόμου. Λέοντες, Δεμπλεπιδίζης, Ριβεῖρο--τριλογία. Ἐντὺ δλίγου θὰ τρώγωμεν ὄρεά τινι εἰς Φάληρον. Μᾶς τὸ εἶπε κρυφὰ ὁ κ. Κατσίμπαλης. Ἡ τοῦλάχιστον τὸ εἰσιτήριον τοῦ σιδηροδρόμου θὰ περιλαμβάνῃ καὶ μίαν μερίδα πλάφι ἢ μίαν μακαρονάδα. Συνγωνισμός, εἶνε αὐτός· δὲν εἶνε παίξε γέλασε.

Σήμερον δεικνύμεται καὶ βιογραφία τοῦ λεοντοδαμαστοῦ Δανιὴλ Μποὺν καὶ τῆς μίς Μίλλι Καρλόττας Λεοντιάδος. Ἰβετῆ· ἐξήλθε μὲ δύο ὄπλα καὶ ἓνα βρόγχον, συνοδευόμενος ὑπὸ ἐνὸς μαύρου καὶ συναντηθεὶς εἰς τὰ ἄγρια δάση μὲ φοβεράν ἄρκτον ἣν ἐπίσσε ἔς τὰ βόδια. Δεκαπενταετῆς ἀκόμη ἐνδιαιτᾷ ὡς ἄλλος Λυκογιάννης μετὰ θηρίων. Ἐπειτα κατετάχθη εἰς τὸ στρατιωτικόν· ἐπολέμησε εἰς τὸν ἐμφύλιον· προσεδίβασθη συνταγματάρχης· καὶ μὴ καὶ δυὸ ἔς τὰ λιοντάρια του. Οἱ φίλοι του δὲν εἶνε πάντοτε ἡμεροί. Κάπου κάπου ἀγριεύουν καὶ τότε—λέγει ἡ βιογραφία του—ἄλλοτε τοῦ καταξοχίζου διὰ τῶν ὀνύχων τὸ δεξιὸν μέρος, ἄλλοτε τὸ ἀριστερόν. Πῶς δὲ μένει ἀκέρατος, αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικόν τοῦ Δανιὴλ καὶ τῶν λεόντων του. Ὁ συνταγματάρχης, ὡς λέγει, ἡ βιογραφία, προσδοκᾷ ὅτι ἡμεῖς τινὰ θέλει καταφαγεῖται ὑπὸ τῶν λεόντων· ὡς στρατιώτης εἶνε εὐδαίμων ἀποθνήσκων ἐν τῷ πεδίῳ τῆς τιμῆς. Καὶ ὁ ὑπὸ τῶν λεόντων ὅμως θάνατος δὲν τὸν τρομάζει, διότι ἄμέσως κατωτέρω λέγει ἡ βιογραφία: «Ἐν τοῦτοις ἄλλαι εὐτυχίαι τὸν προσμένουν, ἐπειδὴ πᾶσα ἡ ζωὴ του εἶνε ἀφιερωμένη εἰς τοὺς θριάμβους.» Ἰσως πιστεύει εἰς τὴν μετεμψύχωσιν, καὶ τότε βεβαίως θὰ γίνῃ λέων καὶ θὰ ἔλθῃ ἐπομένως ἡ σειρά του νὰ τρώγῃ αὐτὸς θηριοδαμαστάς. Αὐτοὺς θὰ ἐννοῇ πιστεύομεν νέους θριάμβους.

Κινεῖ τὸν θαυμασμόν μας καὶ τὸ σέβας τοῦ υἱοῦ τοῦ Βίκτορος ἡ περὶ τοῦ δυστυχισάντα· ἐν Ἰσχίᾳ ὑπὲρ τοῦ σεισμοῦ ἀφωσίσις, συμπάθεια, θυσία δραμόντος εὐθὺς ἐκεῖ καὶ ἀγωνιζομένου μετὰ τῶν στρατιωτῶν ὑπὲρ τῶν παθόντων. Ἐνθυμούμεθα, ὅτι, ὅτε καὶ τὸ 1870 κατεστράφησαν οἱ Δεσφοί, ὁ λαοπρόβλητος ἡμῶν βασιλεὺς ἐσπευσε μετὰ τινος ἐβδομάδας ἐν τῇ ἐμφύτῳ αὐτοῦ φιλοπατρίᾳ καὶ μεγαλοφυίᾳ νὰ στείλῃ τηλεγράφημα, δι' οὗ προσέφερε τοῖς δυστυχίσασιν τὴν ἐκφρασὶν τῆς λύπης του. Τὰ βασιλικά τηλεγραφήματα, ὡς γνωστὸν, δὲν πληροῦνται. Δὲν ἀμφιβάλλομεν, ὅτι, ἐὰν ἡ χολέρα ἐπιπέσῃ καθ' ἡμῶν, ὁ βασιλεὺς μας θὰ σπεύσῃ νὰ πράξῃ τὸ αὐτὸ ἐκ Βισβᾶδεν.

Κατὰ νεωτέρας ἐκ Βιέννης τηλεγραφικᾶς εἰδήσεις ἀφίκετο ἐκεῖσε μόλις χθὲς λίαν βραδέως ὁ βουλευτὴς Ἀττικῆς κ. Δημήτριος Ράλλης μὴ πρᾶφθας, ὡς γνωστὸν, νὰ συναυτῇ ζῶντα τὸν ἀποβιώσαντα πατέρα του Γ. Ράλλον ἀναχωρεῖ δὲ ἄμέσως σήμερον δι' ἐνταῦθα.

Ὁ δὲ νεώτερος αὐτοῦ ἀδελφὸς καὶ ἱατρὸς Χρῆστος Ράλλης πάσχων ἐκ τύφου βαίνει ἐπὶ τὰ κρεῖττω.

— Ἀφίκετο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ὁ αὐτόθι ἐπὶ ἔτη πολλὰ ἐμπορευόμενος ἐπιτυχῶς κ. Λάζαρος Κολάσης, καταγόμενος ἐκ Τραπεζούντος· γνωστὸς δὲ ἐπὶ φιλοπροδοίς καὶ πατριωτικοῖς αἰσθήμασιν.

— Ἐπεκυρώθη ἡ δημοτικὴ ἐκλογὴ Πατρῶν, πλὴν τῆς ἐκ-

λογῆς 4—5 συμβούλων, φωραθέντων τινῶν ὡς ψευδῶς ψηφοφορήσαντων.

— Τί ἄνθρωποι αὐτοὶ οἱ Καζαμίαι! Μίαν ὥραν ἀρχή-τερα μᾶς γηράσκουν. Ἄν εἴμεθα ἀτυνομία, δὲν θ' ἀφίναμε νὰ ξεμυτίσῃ ὁ ἀριθμὸς 1884 πρὶν δύσῃ καὶ καλοδύσῃ τὸ 1883. Καὶ ὅμως ἰδοὺ ὁ Ἀσώπιος τὸ ἀναγγέλλει τὸ νέον ἔτος, ὁ Ἀρσένης τὸ καταγγέλλει καὶ ὁ Ἀνέστης Κωνσταντινίδης τὸ ἐβγαλε ἔξω ὁ ἀθεόφοβος! Τί ὄρεα ζητοῦντα νὰ μᾶς φάγουν πρὶν φαγωθῶμεν. Ὁ νέος Καζαμίαι τοῦ κ. Κωνσταντινίδου εἶνε χονδρὸς χονδρὸς περιέχων πλὴν τοῦ Ἑορτολογίου καὶ πολλὰ χρήσιμα καὶ νόστιμα πράγματα.

— Ἰδοὺ καὶ τὰ ὀνόματα τῶν παραπεισθέντων εἰς τὸ Κακουροδικεῖον ἐπὶ παραβάσει τῶν περὶ Λοιμοκαθαρτηρίου νόμων: 1) Τζώρτζης Θ. Μιταράκης, 2) Διονύσιος Πατρίκιος, 3) Κυριάκος Τσολάκης, 4) Γεώργιος Κόμνος, 5) Κωνσταντῖνος Δ. Σακελλαρόπουλος. Ἐπαυσε πρὸς καιροῦ ἡ καταδίωξις κατὰ τῶν Ἰωάννου Ν. Δίπλα καὶ Χαρ. Θωδού.

Ἀπεφασίσθη δὲ ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ κατηγορία κατὰ τοῦ Ἰω. Δ. Καλαδάκη.

Μᾶς ἐπιστέλλουσι τὸ ἐξῆς χρονικόν εἰς ὃ ἀναμένομεν ἀπάντησιν:

Δεινῶς ἐκτραγωδεῖ ὁ κ. Σκυλίτσης (μὲ συμπάθειο, ὁ κ. Σκυλίτσης) τὰ καθ' ἑαυτὸν καὶ τὸ ἄδικον, ὡς νομίζει καὶ λέγει, ὅπου ἔπαθεν. Ὁ κ. Σκυλίτσης εἶνε γνωστὸς ὡς μεταφραστὴς μυθιστορημάτων καὶ ὡς σύμβουλος καὶ ὕδριστῆς τῆς Ἑλλάδος. Δὲν μᾶς λέγει ὁ κ. Σκυλίτσης, εἶνε Ἕλληνας ὑπὸ πῆκος ἢ ἀυστριακός; Ναι ἢ ὄχι; Ἕλληνας ἀυστριακός ὑπὸ πῆκος πῶς ἐν Ἀθήναις ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ συμβουλευῇ, νὰ νοθεύῃ καὶ νὰ ὑβρίζῃ;

ΤΑ ΕΝ ΙΣΧΙΑΙ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάριον, 26 Ἰουλίου.

Ἐξ ἀγάπης καὶ στοργῆς μεθύων, αἰσθανόμενος τὴν καρδίαν σου εὐφρομένην ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ περιλάβῃ ἐν ἑαυτῇ τὸν κόσμον ὅλον, ἔκλεισε τὰ ὄμματα ὁ ποιητὴς καὶ ὠνειρεύθη τὸ φωτεινότερον, τὸ ὠραιότερον ὄνειρόν του: τὴν ἀνθρωπότητα πᾶσαν ἠδελφωμένην ἐν τῇ λαμπύρῃ λάμπει μιᾶς ἡμέρας, καθ' ἣν ὅρα χωρῶν καὶ διαιρέσεις ἐθνῶν δὲν διακρίνονται πλέον καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἀπομένουσι μόνον ἀδελφοί.

Πόσα παράλογα, τρελλὰ ὄνειρα ποιητῶν ἐπραγματοποιήθησαν μέχρι τοῦ νῦν! Καὶ διατὶ ἄρα ὅ,τι βλέπομεν σήμερον νὰ μὴ ᾔνε ἡ ἡὺς τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης ἡμέρας;

Ἡ ἀγαθοεργία: ἰδοὺ ἡ κοινὴ μέριμνα, ὁ κοινὸς πυρετός, ὁ κατέχων τὴν Εὐρώπην σήμερον: Ἰσικία, Καζαλιτσιόλαν εἶνε τὰ ὀνόματα τὰ περισπῶντα πᾶσαν διάνοιαν, τὰ ἐπιταχύνοντα τοὺς παλμούς πάσης καρδίας. Εἶνε μοναδικόν, πρωτοφανὲς ἐν τῇ ἱστορίᾳ τὸ θέαμα, ὅπερ παρουσιάζουσι τὴν στιγμὴν ταύτην αἱ εὐρωπαϊκαὶ μεγαλοπόλεις: αἱ προσφοραὶ, οἱ ἔρανοι, ἀπασχολοῦσιν ὅλους· πᾶν μέσον, δι' οὗ τὰ πλήθη παρακινῶνται ἢ ἐξαναγκάζονται νὰ προσκομισθῶσιν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ σκοποῦ τὸν ὁβολὸν των τιθεταὶ εἰς ἐνέργειαν: παραστάσεις, ἑορταί, ἐκθέσεις. Ἐν Παρίσιος προετοιμάζουσι μεγάλην καλλιτεχνικὴν ἐκθεσιν, ἥτις θὰ περιλάβῃ τ' ἀριστουργήματα τῶν ἀρχαίων καλλιτεχνῶν· δημόσια θεάματα καὶ ἑορταί, ἀφ' ὧν ὑπολογίζεται ἤδη ὅτι θὰ εἰσενεχθῇ οὐχ ἥττον τοῦ ἑκατομ-